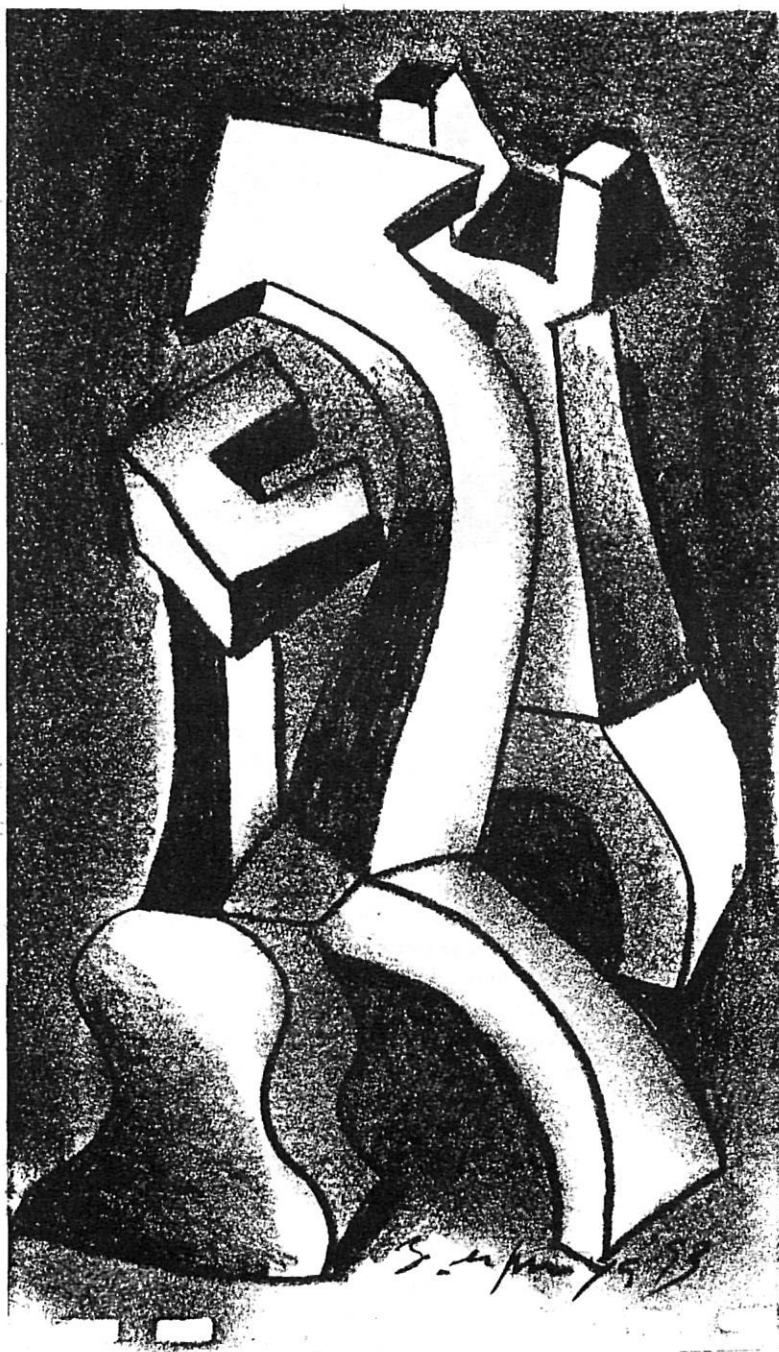

El sol enjogassat

Arbre adolescent
l'arbre de peces
desplaçades
de vegades
per ventades d'enyors
empenyorats
penyores d'amor
que frisen a les branques
aspres dels conreus
furtius del cor.

Denses verdes ombres
envolten els gestos
que insinuem en silenci.
La fusta humida,
la fulla també per terra;
ens acull un fred vegetal,
a nosaltres,
que arrupits
guardem encara als ulls
les darreres gotes de pluja.

Sospeso ara ambivalent
atzars designis tries
que m'encomanen
somriures del temps
de cada dia,
silenci empedreït
d'enfilalls de paraules
amarades de memòria
que mantinc.

Núria Garcia Caldés

De la nit i de l'oblit
en farem llaços per als cabells,
a l'hora de trobar-nos
amb l'ombra dels peus i pensar:
Ça y est! «lo gat qui menja
lo rat»

Però no em creix encara prou
aquesta verda densitat
humitat amatent esbotzadora
de les pedres negligents
de l'experiència.

De nit les teulades regalimen
claror de lluna intensa
ampla avinguda deserta
dibuixada enterca i solitària
per on arribes tu
i em tornes l'aigua clara
perquè hi begui
o bé hi navegui.

A l'hora que la casa
se'm torna blava
i el reflex daurat de llum
va aplegant el sol incert
de la tarda
hi ha el ritme del dia
penso batec de tants b a t e c s

Juny

Aniré al punt més alt
i estimaré el solstici.
Jo també vull ser claror.